

Vyvěšeno dne: 28. 4. 2026

Svěšeno dne: 12. 5. 2026

Jaroslava Havelcová

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **Petr Sedláček**, bytem Polní 1174/10, Velké Meziříčí, zastoupený JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, Ph.D., advokátem se sídlem Bráfova tř. 52, Třebíč, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Ke Skalce 5907/47, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2025, č. j. 29 A 17/2025 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Velké Meziříčí (dále jen „*stavební úřad*“) dne 2. 10. 2024 vyzval telefonicky žalobce k zastavení stavebních prací na montáži oplocení mezi rodinnými domy č. p. 1174 a 2255 ve Velkém Meziříčí a mezi přilehlými zahradami na pozemcích parcelní č. 482 a 483/1 v katastrálním území Velké Meziříčí (dále jen „*stavební práce*“). Stavební úřad poté vydal rozhodnutí ze dne 4. 10. 2024, č. j. VÝST/64014/2024-kř/13070/2024 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým zakázal provádění stavebních prací dle § 294 odst. 1 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon (dále jen „*stavební zákon*“).

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 2. 2025, č. j. KUJI 15186/2025, zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 27. 11. 2025, č. j. 29 A 17/2025 – 30, zamítl jako nedůvodnou. Žalobce předně namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, spočívající

jednak v nedostatku důvodů rozhodnutí, protože se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, jednak v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, neboť stručné závěry žalovaného nemají oporu ve spise, resp. odkazují pouze na fotografie pořízené sousedy, bez místního šetření. Žalobce dále namítal, že v rozhodnutí absentuje zdůvodnění, jaké konkrétní parametry má stavba, která byla pozastavena, a nezákonnost výzvy stavebního úřadu k bezodkladnému zastavení prací, učiněné telefonicky.

[4] Krajský soud v napadeném rozsudku neshledal, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné. Přisvědčil sice tvrzení žalobce, že rozhodnutí žalovaného neobsahuje podrobnější vypořádání některých odvolacích námitek, nicméně z odůvodnění rozhodnutí žalovaného (i prvostupňového rozhodnutí) dle krajského soudu vyplývá, na základě jakých skutečností a jakých podkladů dospěly správní orgány k závěrům, které se odrazily ve výrocích rozhodnutí.

[5] Krajský soud nejprve rekapituloval příslušnou právní úpravu zakotvenou ve stavebním zákoně a dovodil, že tato úprava v podstatě odpovídá předchozí právní úpravě v § 134 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Krajský soud dovodil, že výzva k bezodkladnému zastavení prací slouží jen jako apelativní a informativní nástroj, který představuje prvotní názor stavebního úřadu, že stavba je prováděna bez příslušného povolení či v rozporu s ním. O tom, že stavba je prováděna bez příslušného povolení či v rozporu s ním, musí být jasno nejpozději v rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zastavení prací na stavbě. Aby měla výzva k bezodkladnému zastavení stavebních prací zákonem předpokládané účinky, je nutné prokázat, že stavební činnost byla prováděna v rozporu se stavebním zákonem již v okamžiku vydání této výzvy (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2021, č. j. 10 As 248/2021 – 43, a ze dne 13. 4. 2023, č. j. 4 As 121/2022 – 37).

[6] Dle krajského soudu bylo provádění stavby prokázáno obsahem správního spisu (zejména fotodokumentace, na níž je patrné i zaměření výšky plotu) a nepřímo i vyjádřením žalobce v průběhu správního řízení, který stavbu nezpochyboval, naopak ji obhajoval. Krajský soud dále nepřisvědčil tvrzení žalobce, že mu nebylo známo, že stavba je v rozporu se zákonem, resp. že neodpovídá parametrům jednoduché stavby ve smyslu § 1 písm. e) Přílohy č. 2 stavebního zákona. Žalobce na tyto parametry sám odkazoval v průběhu odvolacího řízení.

[7] Stavební úřad dle krajského soudu nepochybil, pokud neprovedl kontrolní prohlídku na místě a vycházel pouze z fotodokumentace stavby předložené sousedy žalobce. Dle § 294 odst. 1 písm. a) stavebního zákona může stavební úřad i bez provedené kontroly zakázat stavební nebo montážní činnost, je-li prováděna v rozporu s tímto zákonem nebo jinými právními předpisy. V případě stavby bez příslušného povolení, dle krajského soudu, stačí stavebnímu úřadu zjistit, že probíhají stavební práce, a v rámci úřadu ověřit, zda pro stavbu vydal příslušná opatření. To stavební úřad v nyní projednávané věci učinil.

[8] Námitky žalobce, že není zřejmé, o jakou stavbu se jedná, resp. že zákazem stavebního úřadu bylo jednou provždy žalobci zakázáno budovat plot mezi danými pozemky, lze dle krajského soudu považovat za účelové. Rozhodnutí stavebního úřadu o nařízení zastavení stavební činnosti podle § 294 stavebního zákona nepředstavuje definitivní rozhodnutí o legalitě samotné stavby, které by opravňovalo stavební úřad k nařízení jejího odstranění. K tomu slouží rozhodnutí o nařízení odstranění stavby; v průběhu tohoto řízení může žalobce uplatnit své námitky obhajující legalitu stavby plotu, resp. může učinit příslušné kroky k jeho dodatečné legalizaci v souladu se stavebním zákonem.

pokračování

[9] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, jejíž důvody stěžovatel podrazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[10] Kasační argumentaci stěžovatel rozdělil do celkem šesti okruhů. V **prvním** namítá, že krajský soud nesprávně posoudil nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu, neboť nahradil chybějící odůvodnění správních rozhodnutí odkazem na „*jiný procesní úkon*“ (na přípis stavebního úřadu o předání spisu) a nereagoval na námitku stěžovatele, že žalovaný ignoroval jeho odvolací námitky v části a) – o).

[11] V **druhém** okruhu námitek stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu o prokázání toho, že stavební činnost prováděl v rozporu se zákonem. Napadený rozsudek se dle stěžovatele odvolává na závěry judikatury kasačního soudu, že je nutné prokázat rozpor stavební činnosti se stavebním zákonem již v okamžiku vydání výzvy k bezodkladnému zastavení prací. Následně ale bez kritického rozboru konkrétních důkazů pouze konstatuje, že tomu tak bylo. Dále dle stěžovatele ze správního spisu nevyplývá, že by stavební úřad provedl řádné měření výšky stavby; krajský soud také nevysvětlil, v čem spatřuje „*příznání*“ stěžovatele ke stavbě plotu, a bagatelizuje absenci kontrolní prohlídky.

[12] Ve **třetím** okruhu námitek stěžovatel tvrdí, že krajský soud nevypořádal žalobní námitku o „*neurčitosti, nepřezkoumatelnosti a faktické nevykonatelnosti*“ výroku rozhodnutí stavebního úřadu. V napadeném rozsudku chybí úvaha, zda výrok rozhodnutí dostatečně individualizuje stavbu, zda je možné zákaz vykonat; není zřejmé, jaké práce pod něj mají spadat a zda zákaz formulovaný bez časové a obsahové hranice nepředstavuje nepřipustný zákaz *pro futuro*. Krajský soud dle stěžovatele neodůvodnil ani závěr, že jsou žalobní tvrzení stěžovatele o „*zákazu jednou provždy*“ účelová.

[13] Ve **čtvrtém** okruhu stěžovatel uvádí, že napadený rozsudek je vnitřně rozporný. Tento rozpor spatřuje v tom, že krajský soud sice popsal v odstavci 12 napadeného rozsudku správný postup dle § 294 stavebního zákona, avšak již podle toho nehodnotil skutečný postup stavebního úřadu.

[14] V **pátém** okruhu stěžovatel namítá, že krajský soud nevypořádal jeho žalobní námitku, že telefonický hovor není ústní výzvou, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Krajský soud neuvedl, zda pokládá telefonický hovor za „*ústní výzvu*“, zda považuje takto udělený pokyn za zákonný, a nevypořádal se s námitkou, že bez kontroly na místě nelze ústní výzvu učinit.

[15] Závěrečná **šestá** kasační námitka má dle stěžovatele „*spíše doplňkový charakter*“ a týká se opožděnosti odvolání, tvrzené žalovaným v jeho vyjádření k žalobě (žalovaný však ve svém rozhodnutí opožděnost nekonstatoval a o odvolání rozhodl meritorně – pozn. NSS). Stěžovatel v řízení před krajským soudem s tímto tvrzením polemizoval ve své replice k vyjádření žalovaného. Napadený rozsudek se k této otázce nevyjadřuje.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí, vyjádření k žalobě a ztotožnil se s argumentací krajského soudu v napadeném rozhodnutí. Žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[17] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený

rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je Nejvyšší správní soud povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námitky stěžovatele. Vlastní meritorní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.

[20] **Za prvé** stěžovatel namítá, že krajský soud nereagoval řádně na žalobní námitku o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Co se týče tvrzení stěžovatele v žalobě, že žalovaný se nevypořádal s klíčovými odvolacími námitkami, zejména v části odvolání označené písmeny a) – o) odvolání, Nejvyšší správní soud se seznámil s obsahem odvolání a konstatuje, že tyto odvolací námitky neobsahují mnoho racionální argumentace; představují naopak spíše jen osobní subjektivní představy a pocity stěžovatele či všeobecné výhrady (např. „[t]akto obecně formulovaný zákaz je tedy zcela v rozporu s mými ústavními právy, zákony a mými občanskými právy.“).

[21] Krajský soud v odstavci 10 napadeného rozsudku odpovídající žalobní námitku vypořádal. Konstatoval, že z odůvodnění rozhodnutí jak žalovaného, tak i stavebního úřadu vyplývá, proč správní orgány dospěly k závěrům, které se odrazily ve výrocih rozhodnutí a v přijetí opatření v podobě zákazu stavebních prací. Žalobní námitky týkající se tvrzené *neurčitosti, nepřezkoumatelnosti a faktické nevykonatelnosti* hodnotil krajský soud v napadeném rozsudku jako účelové. Krajský soud se v napadeném rozhodnutí implicitně vypořádal i s námitkou týkající se telefonického pokynu, neboť tento postup aproboval. Jakkoli je tedy napadený rozsudek poměrně stručný, důvody jsou z něj dostatečně patrné.

[22] Co se týče v žalobě namítané absence kontrolní prohlídky, v odstavcích 16 a 17 napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že podle § 294 odst. 1 stavebního zákona může stavební úřad přistoupit k zákazu stavební činnosti i bez provedené kontroly. V případě stavby bez příslušného povolení (obzvláště u jednoduchých staveb) stačí stavebnímu úřadu zjistit, že probíhají stavební práce, a v rámci úřadu ověřit, zda pro stavbu vydal příslušná opatření. To stavební úřad dle krajského soudu v této věci evidentně učinil.

[23] Výše naznačené vypořádání stěžovatelových žalobních námitek považuje kasační soud za dostatečné. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2026, č. j. 4 As 282/2024 - 37 (všechna zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), uvedl, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Úkolem správních soudů je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Podstatné dle judikatury Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.

[24] **Za druhé** stěžovatel označuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť není zřejmé, z čeho soud dovodil povahu stavby jako oplocení vyšší než dva metry [tedy nad zákonné kritérium drobné stavby dle Přílohy č. 1, odst. 1 písm. a) bodu 5 stavebního zákona] a proč odmítl tvrzení stěžovatele o tom, že montoval pouze zábradlí v konkrétním svažitém terénu. Krajský soud se však i k této otázce vyjádřil. Dle krajského soudu byl rozpor

pokračování

stavební činnosti se stavebním zákonem dostatečně prokázán jak obsahem správního spisu (zejména fotodokumentace, na níž je patrné i zaměření výšky plotu), tak nepřímo i vyjádřením stěžovatele v průběhu správního řízení, který stavbu plotu obhajoval.

[25] **Za třetí** stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že v něm chybí úvaha, zda výrok rozhodnutí stavebního úřadu dostatečně individualizuje stavbu, zda je možné zákaz vykonat, není-li zřejmé, jaké práce pod něj mají spadat, a také zda zákaz formulovaný bez jakékoli časové nebo obsahové hranice nepředstavuje nepřípustný zásah *pro futuro*. Stěžovatel také namítá, že krajský soud pouze převzal nekonkrétní a neurčitý výrok správních orgánů, aniž by jej posoudil z hlediska zákonných požadavků a vyhodnotil žalobní námitku o „*zákazu jednou provždy*“ jako účelovou.

[26] Napadený rozsudek v odstavci 18 uvádí, že „*v tomto ohledu lze až za účelové považovat námitky žalobce, že není zřejmé, o jakou stavbu se jedná, resp. že tímto zákazem mělo být jednou pro vždy pro futuro žalobci zakázáno budovat plot mezi danými pozemky.*“ Je sice pravdou, že napadený rozsudek výslovně neobsahuje reakci na tvrzení o neurčitosti či nevykonatelnosti výroku rozhodnutí stavebního úřadu, avšak z obsahu celého rozsudku je dostatečně patrné implicitní vypořádání této námitky, tedy to, že ji krajský soud považoval za nedůvodnou. Jak již kasační soud uvedl výše, dle judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 – 123).

[27] **Za čtvrté** stěžovatel spatřuje rozpornost mezi odstavcem 12 a 18 napadeného rozsudku. Jádro této kasační námitky spočívá v tom, že řízení o odstranění stavby nebylo zahájeno současně s řízením o nařízení zastavení stavby, ale až 12. 2. 2025, tj. více než čtyři měsíce po zákazu provádění stavebních prací i po rozhodnutí o zastavení prací.

[28] Dle judikatury Nejvyššího správního soudu jsou vadou nepřezkoumatelnosti pro vnitřní rozpornost odůvodnění rozhodnutí zatížena zpravidla tehdy, vysloví-li krajský soud skutkové nebo právní závěry, které vedle sebe nemohou obstát (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2025, č. j. 2 As 224/2025 – 47). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nedopustil pochybení odpovídajícího situacím, v nichž vnitřní rozpornost konstantní judikatura typicky spatřuje.

[29] Nejvyšší správní soud opakuje, že – jak správně též uvedl krajský soud – ústní zákaz prací slouží jen jako apelativní a informativní nástroj, jež má stavebníka odvrátit od provádění dalších stavebních prací. Nelze tedy klást přehnané nároky na obsah výroku rozhodnutí stavebního úřadu; Nejvyšší správní soud dodává, že postačuje, pokud tento výrok vymezuje alespoň v základních parametrech stavbu, u níž zakazuje jejich další provádění a pozemky, na nichž se nachází. Ostatně z podání stěžovatele v průběhu řízení před správními soudy je patrné, že ani jemu nevznikly pochybnosti o tom, jaké konkrétní stavby se rozhodnutí stavebního úřadu týká.

[30] Krajský soud v odstavcích 15 až 17 napadeného rozsudku přezkoumal postup žalovaného a stavebního úřadu v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že provádění činnosti v rozporu se stavebním zákonem bylo dostatečně prokázáno, stavební úřad mohl na základě stavebního zákona k zákazu stavební činnosti přistoupit i bez provedené kontroly a stavebnímu úřadu stačilo zjistit, že probíhají stavební práce a ověřit, zda pro stavbu vydal příslušná opatření, což stavební úřad evidentně učinil. Řízení o nařízení odstranění stavby pak krajský soud zmínil ve spojitosti s tím, že rozhodnutí stavebního úřadu o nařízení zastavení stavební činnosti na stavbě předmětného plotu [§ 294 odst. 1 písm. a) stavebního zákona] nepředstavuje rozhodnutí o legalitě stavby, které by opravňovalo stavební úřad k následnému nařízení jejího odstranění.

[31] Další, **pátý** důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v tom, že se krajský soud nevypořádal se žalobními námitkami o tom, zda považuje telefonický hovor za „ústní výzvu“, zda takto udělený pokyn pokládá za zákonný ani jak se vypořádal s námitkou, že bez kontroly nelze ústní výzvu vůbec učinit.

[32] Jak již bylo výše uvedeno, z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se soud nemusí zabývat každou dílčí námitkou. Postačí, pokud z celkového kontextu vyplývá, že se jí zabýval a že jeho právní závěry zahrnují její (byť i jen implicitní) vypořádání. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2026, č. j. 22 As 13/2026 – 29).

[33] Krajský soud v odstavcích 16 a 17 napadeného rozsudku výslovně uvedl, že „nelze přisvědčit žalobní námitce, že stavební úřad pochybil, pokud neprovedl kontrolní prohlídku a vycházel toliko z fotodokumentace předložené sousedy.“ Napadený rozsudek citoval i právní úpravu v § 294 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož stavební úřad může přistoupit k zákazu stavební činnosti i bez provedené kontroly. Dle krajského soudu „v případě stavby bez příslušného povolení (obzvláště u jednoduchých staveb) stačí stavebnímu úřadu zjistit, že probíhají stavební práce, a v rámci úřadu ověřit, zda pro stavbu vydal příslušná opatření.“ Ve smyslu výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu se tak krajský soud vypořádal se smyslem a účelem těchto žalobních námitek. Nadto kasační soud uvádí, že zákonnost telefonické výzvy je irelevantní, protože zákaz dle § 294 odst. 1 písm. a) stavebního zákona lze vydat i bez provedené kontroly.

[34] **Za šesté** stěžovatel vytýká krajskému soudu nedostatečné úvahy nad argumentem opožděnosti odvolání stěžovatele, který vyslovil žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. V tomto případě se však nejedná o žalobní námitku a krajský soud není povinen reagovat na dílčí úvahy žalovaného v jeho vyjádření k žalobě. Určující pro rozsah soudního přezkumu je žaloba, právě v jejích mezích soud zkoumá napadené rozhodnutí. Zásada vázanosti správních soudů důvody žaloby odráží účel a princip fungování správního soudnictví (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, a rozsudek ze dne 17. 3. 2026, č. j. 21 As 12/2025 - 45).

[35] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán. Soud nepřehlédl, že stěžovatel svoje námitky podřazuje i pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., avšak obsahově jeho výše vypořádaná argumentace cílí pouze na tvrzené nedostatky odůvodnění napadeného rozsudku (nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, resp. pro vnitřní rozpornost), kterou zdejší soud z výše uvedených důvodů neshledal.

[36] Stěžovatel dále namítá, že napadený rozsudek přijímá skutkové závěry bez opory ve spise a bez řádného vypořádání námitek, neboť skutkový stav je v rozporu se spisy a řádné rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění dokazování z důvodu, že i bez formální kontroly musí být skutkový stav zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Dále stěžovatel poukazuje na to, že krajský soud nevysvětlil, v čem přesně spatřuje příznání stěžovatele, že stavěl plot, resp. proč aprobejuje tento skutkový závěr žalovaného a proč se nevypořádává s jeho tvrzením, že šlo o zábradlí [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud nicméně dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná.

[37] Kasační soud uvádí, že touto námitkou se na základě postoupeného spisového materiálu zabýval žalovaný. Obdobnou námitkou se zabýval i krajský soud v odst. 15 napadeného rozsudku, kdy námitky stěžovatele vypořádal na základě obsahu správního spisu. Fotografie, založené ve spisu stavebního úřadu pod č. j. 63273, i podle Nejvyššího správního soudu poskytují dostatečnou oporu skutkovým závěrům žalovaného i krajského soudu. Nejvyšší správní soud

pokračování

tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně, jelikož rozhodnutí žalovaného je přesvědčivě odůvodněno a má oporu ve spise.

[38] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* zamítl.

[39] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. dubna 2026

L. S.

JUDr. Tomáš Rychlý v. r.
předseda senátu